

Drie Kerstboomen

door ALETTA HOOG.

DRIE KERSTBOOMEN

VRIJ BEWERKT

DOOR

ALETTA HOOG

TWEEDE DRUK

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

EDUARDS KERSTBOOM.

't Was de avond vóór Kerstmis.

Bijna in elk huis van de groote Duitsche stad Dresden waren de kaarsen aan den Kerstboom ontstoken, en wie door de ongewoon stille straten ging, kon door menig kiertje van een niet heelemaal toege-schoven gordijn het geschitter zien van vele lichtjes en van goud- en zilverpracht aan een groenen boom.

Eduard, het eenig kind van een predikant, zat met vader in de studeerkamer te wachten, tot moeder de tusschendeuren open zou schuiven en hij in de huiskamer zou mogen komen, waar hij den Kerstboom zou zien staan. Hij hoorde moeder heen en weer loopen. Nu stak ze zeker de lichtjes aan. „Zou er weer zoo'n mooie ster boven in den boom hangen? u weet wel, vader, net als verleden jaar, 't moest de ster van Bethlehem verbeelden,” vroeg Eduard, nadat hij geprobeerd had door een reetje van de deuren iets te zien, 't geen hem niet gelukt was.

„Misschien wel; ken je ook een Kersttekst over Bethlehem?”

„Ja vader, zal ik 'm opzeggen?” En toen vader knikte, ging Eduard vóór hem staan en zei eerbiedig:

„En gij, Bethlehem Efratha, zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van Juda? Uit u zal Mij voortkomen, die een Heerscher zal zijn in Israël, en wiens uitgangen zijn van ouds, van de dagen der eeuwigheid.”

„Wat wordt er gezegd in dezen tekst?”

„Dat de Heer Jezus in het kleine Bethlehem zou geboren worden,” antwoordde Eduard.

Daar schoof moeder de deuren open, en met een kreet van verrukking vloog Eduard de kamer in. Toen stond hij een oogenblik heel stil, onder den indruk van den verlichten Kerstboom en al de presenten, die er onder lagen.

Den laatsten tijd was hij zoowat iederen dag met een nieuwen wensch bij vader en moeder aangekomen, en hij had veel meer dingen opgenoemd, dan zijn ouders hem konden en wilden geven. Maar al die wenschen was hij nu vergeten, en hij was verrukt over de dingen die hij zag en hij kon haast niet begrijpen dat ze allemaal voor hem waren.

Daar lagen twee boeken. Het eene was een kinderbijbel met mooie platen, het andere een heerlijk jongensverhaal. Dan stond er een doos met soldaten, een kleurdoos met verscheidene kleurboekjes, en een prikslee, verder nog een paar warme handschoenen, een ijsmuts en een heeleboel lekkers. Eduard had 't druk met kijken, bewonderen en bedanken.

Eindelijk blies moeder de kaarsjes uit, want ze moesten op Oudejaarsavond ook nog branden. En zij stak het schemerlampje aan, dan kon Eduard nog wat bij zijn presenten blijven, terwijl vader nog een uurtje aan zijn Kerstpreek ging werken, en moeder voor het avondeten zorgde.

Een poosje was Eduard alleen geweest, toen Anna, het dienstmeisje, haar hoofd om de deur stak en vroeg: „Zeg Eduard, heb je ook lust om de cadeaux van den jonker te zien? De knecht zegt, dat ze allemaal uit zijn en hij vraagt of je even komt kijken?”

Eduard was zoo vervuld met zijn eigen presenten, dat hij er 't eerste oogenblik niet veel lust in toonde. Maar toen Anna er op aandrang, zeggend: „'t Moet prachtig wezen!” liet hij zich overhalen en sprong bij twee treden tegelijk de trappen af. Want de rijke jonker woonde op de eerste verdieping en Eduard met zijn ouders op de tweede. In groote Deutsche steden wonen zelfs rijke menschen niet in een heel

Toen stond hij een oogenblik heel stil . . . . blz. 4.

huis. De huizen zijn er zóó groot, dat iedere familie een verdieping bewoont. De rijkste wonen op de eerste verdieping, waar een heeleboel kamers zijn, en de minder rijke wonen boven. Elke verdieping heeft haar aparte huisdeur.

De knecht, die den vriendelijken Eduard graag mocht lijden, liet hem in de salon van zijn meester.

DE KERSTBOOM VAN DEN JONKER.

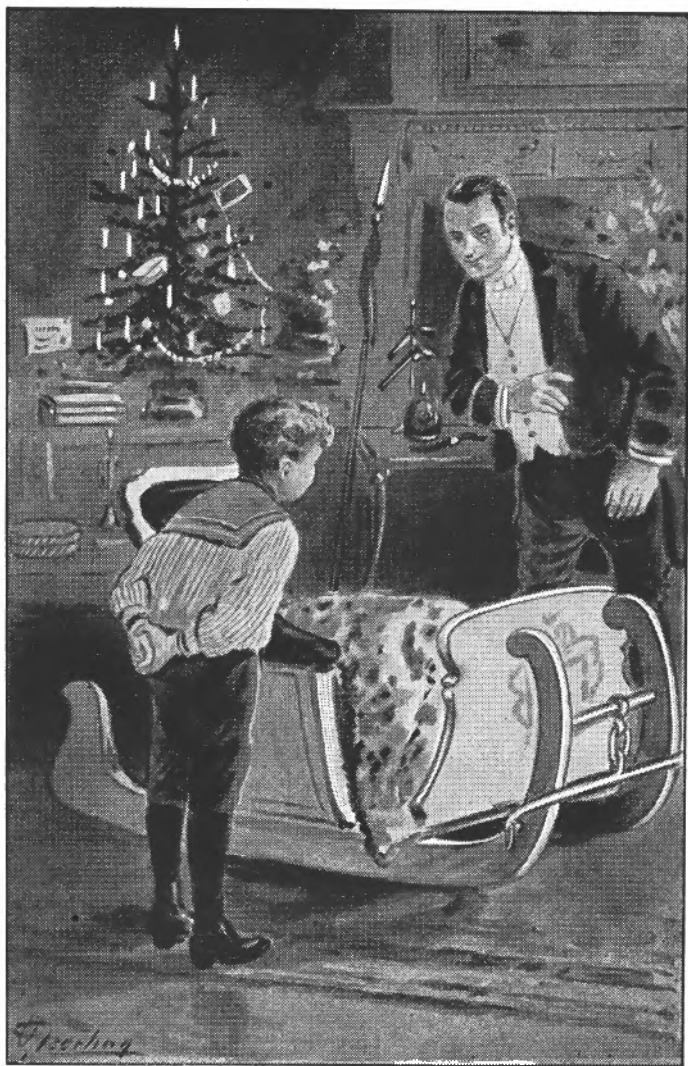
Neen maar, dat was me een pracht! Niet een tafel met presenten, maar een heele kamer vol! 't Was Eduard of hij in een sprookjesland was. Hij wist niet waar hij beginnen zou met kijken, het eene leek al prachtiger dan 't andere. De knecht liet hem alles zien. Er was een heel huzarenuniform met goud bestikt en er lagen allerlei wapenen bij, alsof de kleine huzaar er morgen al op uit moest trekken. En dan die arreslede daar, met rood trijp bekleed en met een tiggervel als dekkleed. En de knecht vertelde, dat er in den stal een klein Russisch paardje stond om die arreslee te trekken.

Dan een tafel met speelgoed. 't Leek wel een winkel! Bouwdozen, legprenten, een vesting met soldaten, prentenboeken — te veel om op te noemen. Eduard kon haast niet begrijpen dat alles voor één jongen was. „Wat heeft Oscar er wel van gezegd? Was hij niet vreeselijk blij?” vroeg hij.

„Och,” antwoordde de knecht lachend, „de jonker is niet gauw vreeselijk blij, hij heeft veel te veel moois 't heele jaar door. Alleen met de arreslee leek hij erg in zijn schik, en daar wil hij morgen mee uitgaan.”

't Leek Eduard ongeloofelijk dat een jongen niet verrukt zou zijn over zulk prachtig speelgoed. Hij wou alles nog eens goed bekijken, toen hij vaders

En de knecht vertelde, dat er in den stal een klein Russisch paardje stond om die arreslee te trekken. blz. 6.

stem hoorde, die hem riep. Vlug liep hij naar boven.

Moeder zat voor de piano en vader stond er bij, wachtend op hem om samen te zingen:

„Eere zij God in den hooge,
Vrede op aarde,
In de menschen een welbehagen.”

Dat deden ze altijd, den avond vóór Kerstmis: den Engelenzang zingen. Maar Eduard zong niet zoo van harte mee als verleden jaar, toen 't hem net geweest was of de engelen heel dicht bij hem waren, terwijl hij hun lied zong met vader en moeder. En toen zij bij den Kerstboom gingen zitten en vader de Kerstgeschiedenis voorlas, dwaalden Eduards oogen telkens af naar zijn presenten. En toch waren 't eigenlijk niet *zijn* presenten, die zijn gedachten afleidden, maar al 't moois, dat hij bij jonker Oscar gezien had. Zijn eigen presenten leken hem nu veel minder mooi dan een uur geleden, omdat hij ze vergeleek met die van Oscar. En voor de heerlijke Kerstgeschiedenis had hij nu heel geen gedachten over. Vader bemerkte zijn verstrooidheid wel, maar deed of hij 't niet bemerkte. Maar na het lezen van Lucas 2, sprak hij heel ernstig over het arm worden van den Heer Jezus om ons rijk te maken, maar hij zei er bij, dat die rijkdom heel iets anders is dan het rijk zijn, waar de meeste menschen en kinderen naar verlangen. Want vader wist waar Eduard geweest was en begreep wat er in hem omging.

Na het avondeten zei vader: „Ga je nog even mee uit, Eduard? 't is niet ver, waar ik wezen moet.”

„Ja vader, graag,” zei Eduard. Maar terwijl hij zijn jas omdeed en vader volgde, verwonderde hij er zich toch wel een beetje over, dat vader hem vroeg om mee uit te gaan op zoo'n ongewoon uur en dat nog wel op Kerstavond!

Na een paar straten doorgelopen te hebben, sloeg vader een zijstraatje in, en klommen zij drie trappen

.... zoodat ze ongemerkt naar binnen konden zien. blz. 10.

op. Eindelijk op een nauw portaalje stond vader stil, en duwde een deur, die op een kier stond, een klein eindje verder open, zoodat ze ongemerkt naar binnen konden zien.

HET KERSTBOOMPJE VAN ANTON.

Eduard herinnerde zich dat hij wel eens in dat dakkamertje geweest was. Hier woonde Lena, de waschvrouw, die vroeger elke week een dag bij hen kwam, toen moeder nog de wasch in huis deed. En die bleeke jongen, die daar op bed lag, kende hij ook, dat was Anton, met wien hij vroeger wel gespeeld had en die altijd zulke aardige spelletjes wist te bedenken. Sinds bijna een jaar had Eduard hem niet meer gezien. Hij had gehoord dat Anton ziek was, en wist dat moeder hem wel eens eten stuurde, maar verder had hij niet meer aan Anton gedacht, en andere speelmakkers hadden diens plaats ingenomen.

Daar zag hij nu Anton in bed opzitten, bleek en mager. Hij had zeker geslapen en keek nu met van vreugde schitterende oogen naar een heel, heel klein Kerstboompje met vijf kaarsjes er aan, dat moeder net op zijn bed had gezet. Het Kerstboompje stond op een plankje met een klein hekje er omheen, en binnen het hekje lagen drie roodwangige appels, een snijkoek en een boekje.

„Wat mooi! o wat mooi!” zei Anton met een zucht van tevredenheid, „dank u, moeder dank u.” Hij sloeg zijn armen om moeders hals en toen keek hij weer naar zijn Kerstboompje en zijn presenten. En zijn moeder zei: „Ik ben blij dat je 't zoo mooi vindt, Antonnie.” Laten we nu eerst een gezang opzeggen en dan zal ik je voorlezen. Toen zeiden ze om beurtten een vers op van Gezang 114:

„Nog juicht ons toe die zaal'ge nacht,
 Waarin 't gestarnt met nieuwe pracht,
 En 't Englenheir, met nieuwe vreugd,
 Zich over Jezus' komst verheugt.

O Zoon van God! den mensch gelijk,
 Voor wie verlaat G' uw troon en rijk,
 Voor wie wordt Gij in 't stof verneerd,
 Die met een wenk 't heelal regeert?

Voor wie? voor heilig' Englen? neen!
 Die zingen 't heil der aard alleen:
 Voor zondaars daalt der Eng'len Heer,
 Voor arme zondaars daalt Hij neer.

Kom, Christenschaar! kom, zingen wij!
 Het is voor ons, voor u, voor mij,
 Dat God zijn Zoon gegeven heeft,
 Het is voor ons, dat Jezus leeft."

Zoo verdiept waren moeder en zoon in hun Kerstfeestviering, dat zij niets bemerkten van het bezoek aan de deur. En Eduards vader wilde de feestviering niet storen. Hij vond dat Eduard genoeg gezien en gehoord had. Daarom wenkte hij Eduard om stillertjes mee te gaan, en toen ze op straat waren, zei hij: „Ik zal ze wel eens op een anderen dag bezoeken, van avond hadden ze me daar niet noodig, zij vierden *echt* Kerstfeest."

WAAR EDUARD OVER NADACHT.

Op weg naar huis was Eduard stil en nadenkend. Thuisgekomen sloeg hij zijn armen om moeders hals en zei: „Ik dank u nog wel voor al 't moois van vanavond." En moeder zei niet: „Dat heb je al gedaan," maar zij kuste hem hartelijk terug, want zonder woorden begreep zij wel wat er in haar jongen was omgegaan.

Moeder had een lekker kopje chocolademelk gekookt. En toen ze weer zoo met hun drietjes bij elkaar zaten, vroeg Eduard: „Vader, zijn er wel kinderen, die op Kerstavond nòg minder krijgen dan Anton?”

„Zeker,” antwoordde vader, „er zijn ouders, die zoo arm zijn, dat ze hun kinderen zelfs geen kleinigheid geven kunnen.”

„Maar u hebt verleden gezegd, dat de Heer Jezus wou, dat we op Kerstmis allemaal iets zouden krijgen?”

„Daar heb ik iets anders dan presenten mee bedoeld,” antwoordde vader, „ik wou er mee zeggen, dat de lieve Heiland ons op Kerstmis allemaal een blij en gelukkig gevoel wil geven, omdat Hij voor ons op aarde is gekomen om de zonde uit ons hart weg te nemen. Op die manier kan zelfs de armste iets krijgen op Kerstmis en dat is de heerlijkste Kerstgave, die men bedenken kan. En die 't kunnen doen, geven elkaar op Kerstavond presenten en toonen elkaar liefde, om elkander daardoor te herinneren aan de groote liefde van God, die ons het allerbeste gegeven heeft. En als je daar iets van voelt, dan komt er dankbaarheid in je hart en tevredenheid met 't minste, dat heb je van avond kunnen zien bij Anton. Wie denkt je dat een gelukkiger Kerstavond heeft gehad, Oscar of Anton?”

Eduard zag in gedachten het ontevreden en onvriendelijke gezicht van jonker Oscar en tegelijk het stralende gezicht van Anton. En hij antwoordde: „Ik denk van Anton!” En denkend aan Antons gezicht sliep hij dien avond in.]

ANTONS DROOM.

Den volgenden morgen stond Eduard al vroeg bij zijn presenten. Maar 't was niet alleen kijken en bewonderen dat hij deed, neen, hij was ook aan 't

uitzoeken. Uit zijn presenten en uit zijn gebruikt speelgoed zocht hij bijeen, wat hij dacht dat Anton plezier zou doen. Na een poosje was 't een aardige verzameling. Moeder hielp hem om alles in een mandje te pakken. Onderin werd zijn oude verfdoo's gelegd met een paar van de nieuwe kleurboekjes, daarop een doosje met soldaten, een jongensboek, een doos met chocola, wat suikergoed, en voor Antons moeder een paar wollen handschoenen en een zak gemalen koffie.

Na kerktijd zou Eduard het mandje naar Anton mogen brengen. Het vooruitzicht daarvan gaf hem een gelukkig gevoel in de kerk. En toch dacht hij er niet te veel aan. Neen, hij luisterde veel beter naar het lezen van Lucas 2, dan den vorigen avond thuis, en hij deed zijn best om ook iets te begrijpen van de groote-menschenpreek, die vader hield. En ja, hij begreep er wel wat van, al was hij pas negen jaar. Want vader sprak weer over de groote liefde van den Heer Jezus, die op aarde is gekomen om iedereen rijk te maken, niet rijk in geld, maar op een andere manier, rijk — omdat Hij onze zonden vergeven wil en liefde in ons hart geeft voor Hem en voor onze medemenschen. Iets van liefde voor den Heer Jezus voelde Eduard in zijn hartje, en liefde voor den armen, zieken Anton voelde hij héél zeker — daarom begreep hij iets van vaders Kerstpreek.

's Middags mocht hij heel alleen naar Anton gaan. Toen hij op straat kwam stond Oscars nieuwe arreslee met het Russische paardje voor de deur. Eduard keek er met bewondering naar, maar Oscar benijden — dat deed hij niet meer. Daarvoor was hij zelf veel te gelukkig.

Zijn hart bonsde een beetje toen hij op de deur klopte van Lena's dakkamertje.

Evenals den vorigen avond zat Anton op in zijn bed. Het Kerstboompje stond nu op een tafeltje er naast, het nieuwe boekje had hij in de hand.

„Wel, is u daar! jongeneer Eduard!” riep Lena verbaasd. „Och, och, Anton heeft zoo dikwijls naar u verlangd, maar ziet u, ik durfde niet te vragen of u hier wou komen. En nu komt u zoo uit uw eigen, en nog wel met zooveel moois,” zei ze, toen Eduard het mandje begon uit te pakken en alles op Antons bed legde.

Antons oogen straalden. „Is dat allemaal voor mij?” vroeg hij. „O Eduard, wat ben je goed voor me!”

Eduards gezicht straalde ook. Nog nooit in zijn leven was hij zóó gelukkig geweest.

„Maar hoe is 't met je, Anton?” vroeg hij, toen alles bekeken was en 't hem opviel hoe mager Antons handen waren en hoe smal en bleek zijn gezicht was.

„'t Gaat nogal,” zei Anton, „'s nachts moet ik erg hoesten, maar van nacht heb ik geslapen en zoo'n mooien droom gehad.”

„Ja, dat is waar ook,” zei zijn moeder, „dien wou je mij juist vertellen, toen jongeneer Eduard kwam, doe 't nu maar.”

„O, 't was toch zóó mooi,” begon Anton, „ik droomde dat ik in den hemel was en 't was Kerstfeest. Eerst was 't heel donker, maar ik zag licht door een klein reetje. En toen opeens was 't heel, heel licht om me heen en was ik in den hemel.”

„Zag je ook engelen?” vroeg Eduard.

„O ja, een heeleboel, ze waren allemaal in 't wit. En zoover als ik maar zien kon, zag ik lange tafels en op die tafels stonden Kerstboompjes. D'r waren prachtige Kerstboompjes bij, zoo mooi verlicht! maar aan sommige Kerstboompjes waren maar een paar lichtjes. En de engelen zweefden tusschen de boompjes heen en weer en staken lichtjes aan, maar soms ging een lichtje weer uit en dan keken de engelen zoo treurig. En ik vroeg aan een engel waarom sommige boompjes maar een paar lichtjes hadden en andere zooveel. Toen zei die engel: „Voor ieder kind op aarde is hier in den hemel een boompje, en dezelfde

„... en nog wel met zooveel moois,” zei ze.... blz. 14.

engel, die voor 't boompje zorgt, houdt ook de wacht over dat kind. Als een kind vroom en gehoorzaam is en veel van God en van zijn ouders houdt, dan wordt zijn boompje in den hemel heel mooi. Maar als een kind iets verkeerd doet, en ongehoorzaam is, dan gaat er aan zijn boompje een lichtje uit."

"Heb je ook gezien of er aan mijn boompje veel lichtjes waren?" vroeg Eduard.

"Nee, ik wou juist naar mijn eigen boompje gaan zoeken om te kijken of daar nogal lichtjes aan waren, toen ik opeens wakker werd."

"Hè jammer!" zei Eduard.

"Vindt u 't geen mooie droom, jongeneer Eduard?" vroeg Antons moeder. "En hij kan mooi vertellen ook, vindt u niet?"

"Ja, heel mooi."

Moe van het lange praten was Anton gaan liggen, en Eduard nam afscheid. Dien heelen dag moest hij gedurig denken aan Antons droom.

Een paar dagen nadat de Nieuwjaarsklokken geluid hadden, ging Anton naar den hemel, waarvan hij met Kerstmis zoo mooi had gedroomd.

Dit is jaren geleden gebeurd.

Eduard is nu een jonge man, maar hij heeft Anton en diens droom niet vergeten. Dikwijls heeft hij in de jaren, dat hij grooter werd, gedacht aan het mooie uit dien droom: dat er aan zijn hemelsch Kerstboompje een lichtje werd aangestoken zoo dikwijls als hij iets goeds deed of dacht, maar ook dat de engelen bedroefd bij een uitgedoofd lichtje stonden als hij iets verkeerd deed. En dan bad hij den lieven Heiland of Hij hem helpen wou, dat de engelen niet bedroefd behoeften te zijn.

